

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 8 lipca 2013 roku powód Syndyk Masy Upadłości (...) Spółki akcyjnej w upadłości likwidacyjnej w K. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki akcyjnej w Ł. kwoty 1.596.445,60 złotych wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu podniesione zostało, że w dniu 18 marca 2002 roku pozwana zawarła z (...) S.A. w K. (korzystający) umowę leasingu operacyjnego nieruchomości, której przedmiotem była nieruchomość zabudowana budynkami gospodarczymi położona w M.. Jednym z budynków gospodarczych był budynek administracyjny z łącznikiem o powierzchni użytkowej 19.213,20 m². W czasie trwania umowy korzystający ponosił, oprócz opłat leasingowych, wszelkie koszty związane z własnością i posiadaniem przedmiotu leasingu, a w szczególności opłaty i podatki, w tym podatek od nieruchomości. Pozwana płaciła podatek na podstawie składanych deklaracji do Burmistrza Miasta M., w których obliczała wysokość podatku w zależności od powierzchni użytkowej wykazanej w akcie notarialnym z dnia 19 marca 2002 roku, w tym powierzchni budynku administracyjnego wraz z łącznikiem wynoszącej 19.213,20 m². Następnie, pozwana kwotą zapłaconego podatku obciążała korzystającego, doręczając odpowiedni dokument księgowy (od 2002 roku do 12 grudnia 2007 roku – noty obciążeniowe, od 12 grudnia 2007 roku – faktury VAT). Wobec zastąpienia not obciążeniowych fakturami VAT, w dniu 12 grudnia 2007 roku pozwana wystawiła korekty do wystawionych już not obciążeniowych, korygując ich wartość na kwotę zerową, a w zamian za to wystawiając faktury VAT na kwotę zapłaconego podatku od nieruchomości, zwiększonego o podatek VAT, który wyniósł, za korygowany okres, kwotę 309.526,43 złotych i został zapłacony przez korzystającego. Korzystający zapłacił na rzecz pozwanej wartość podatku od nieruchomości w wysokości wynikającej z wystawionych przez pozwaną dokumentów księgowych, których suma, za okres od dnia 1 stycznia 2004 roku do lutego 2009 roku wyniosła 2.628.684,34 złotych. Część należności na podatek, wynikająca z faktur VAT nr: F/54/O/R./2008/11/00012 w kwocie 432,17 złotych, F/54/O/R./2008/12/00012 w kwocie 43.854,12 złotych, F/54/O/R./2009/01/00007 w kwocie 43.859,00 złotych, F/54/O/R./ (...) w kwocie 43.854,12 złotych, została pokryta z depozytu gwarancyjnego wpłaconego przez korzystającego zgodnie z art. 2 ust. 4 umowy leasingu. Umowa leasingu została rozwiązana przez pozwaną pismem z dnia 2 lutego 2009 roku, w związku ze złożeniem przez korzystającego wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego. W dniu 27 marca 2009 roku Sąd Rejonowy w Krośnie ogłosił upadłość likwidacyjną korzystającego. W dniu 18 maja 2009 roku został sporządzony na zlecenie pozwanej operat szacunkowy nieruchomości będącej przedmiotem umowy, gdzie powierzchnia użytkowa budynku administracyjnego z łącznikiem została określona przez rzeczoznawcę majątkowego na 1.213,20 m², a nie 19.213,20 m². Wobec powyższego, pozwana wniosła o zwrot nadpłaty w podatku od nieruchomości za okres od 2002 roku do 2009 roku. Pozwana wskazała, że nadpłata wyniosła 1.836.369,60 złotych. W uwagi na powyższe, Burmistrz Miasta M. wydał decyzję, w której określił nadpłatę w w/w kwocie. W dniu 11 lutego 2010 roku została zawarta ugoda pomiędzy pozwaną a Burmistrzem Miasta M., w oparciu o którą pozwana otrzymała zwrot nadpłaconego podatku. Powódka wskazała, że pomimo złożenia wniosku o zwrot nadpłaty podatku z powołaniem się na oczywistą omyłkę w powierzchni budynku, pozwana miała świadomość, że rzeczywista powierzchnia budynku wynosi 1.213,20 m². Powód o fakcie zwrotu nadpłaconego podatku dowiedział się w kwietniu 2012 roku od Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krośnie, a o wysokości tej kwoty dowiedział się w maju 2012 roku. Pozwana nigdy nie poinformowała powoda o sprostowaniu aktu notarialnego, złożeniu wniosku o zwrot nadpłaty podatku, wydaniu decyzji stwierdzającej nadpłatę i zawarciu ugody. Z chwilą uprawomocnienia się decyzji Burmistrza Miasta M. w przedmiocie zwrotu nienależnie zapłaconego podatku, pozwana, bez podstawy prawnej, uzyskała korzyść majątkową (bezpodstawne wzbogacenie) kosztem korzystającego w wysokości 1.596.445,60 złotych. Kwota ta stała się świadczeniem nienależnych, gdyż odpadła podstawa prawna świadczenia. Powód wezwał pozwaną do zwrotu kwoty 1.500.000,00 złotych, a następnie – do zwrotu kwoty 1.836.369,60 złotych. Pozwana odmówiła jednak zapłaty. Powód zaważwał również pozwaną do próby ugodowej w lipcu 2012 roku. Jednakże pozwana oświadczyła, że nie widzi możliwości zawarcia ugody.

(pozew k. 2-8)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 7 października 2013 roku Sąd Okręgowy w Łodzi, X Wydział Gospodarczy, w sprawie o sygn. akt X GNc 892/13, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k. 437)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła, że ostatnia nadpłacona część należności została uiszczona w dniu 20 lutego 2009 roku. Poza tym umowa leasingu operacyjnego została rozwiązana przez pozwaną pismem z dnia 2 lutego 2009 roku, doręczonym korzystającemu w dniu 5 lutego 2009 roku. Powyższe daty mają znaczenie dla ustalenia terminu rozpoczęcia biegu przedawnienia roszczeń powoda objętych pozwem. Mając na uwadze treść art. 118 k.c., w ocenie pozwanej roszczenia te przedawniły się z dniem 5 lutego 2012 roku, najpóźniej zaś w dniu 20 lutego 2012 roku. Podnosząc zarzut przedawnienia roszczeń objętych pozwem, pozwana podniosła, że biegu przedawnienia nie mogła już przerwać, jako spóźniona, próba ugodowa objęta wnioskiem powoda z dnia 25 lipca 2012 roku. Pozwana wskazała również, że powód niezasadnie wiąże swe roszczenia z chwilą uprawomocnienia się decyzji Burmistrza Miasta M. z dnia 11 lutego 2010 roku, określającej nadpłatę w podatku od nieruchomości, jak i nietrafnie twierdzi, że pozwana z tą dopiero chwilą uzyskała korzyść majątkową kosztem korzystającego. Rzecz bowiem w tym, że obiektywnie nadpłata podatku, wskutek błędu w określeniu powierzchni użytkowej jednego z budynków leasingowanych, występowała z każdorazową wpłatą tego podatku w całym okresie od stycznia 2004 roku do lutego 2009 roku i decyzja Burmistrza nie stworzyła nowego stanu prawnego w tym zakresie, a jedynie potwierdziła istnienie nadpłaty w podatku. Poza tym, korzystający doskonale wiedział jaka jest wielkość powierzchni użytkowej budowli i związany z tym podatek lokalny od nieruchomości, a mimo to, ani razu w całym okresie nie zakwestionował wysokości podatku wskazanego najpierw w notach, a potem w fakturach. Ostatecznie pozwana podniosła, że w sprawie nie ma wystarczających podstaw, aby móc zastosować art. 5 k.c. Samo przekonanie strony powodowej, że została pokrzywdzona, a pozwana uzyskiwała po decyzji Burmistrza znaczne korzyści, jest niewystarczające, aby skorzystanie z zarzutu przedawnienia przez pozwaną uważać za nadużycie prawa.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 443-446)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 marca 2002 roku pozwana (...) Spółka akcyjna Ł.(poprzednio: (...)), jako finansująca, zawarła z (...) Spółką akcyjną K., jako korzystającym, umowę leasingu operacyjnego nieruchomości nr (...), której przedmiotem była zabudowana budynkami gospodarczymi nieruchomość położona w M., przy ul. (...), na działce ewidencyjnej nr (...), zakupiona przez pozwaną w dniu 19 marca 2002 roku od Z.i I. S.na mocy aktu notarialnego Rep. A nr (...), sporządzonego przez notariusza M. W.w Ł.. Nieruchomość ta została przekazana korzystającemu w dniu 19 marca 2002 roku. Jednym z budynków gospodarczych był budynek administracyjny z łącznikiem, którego powierzchnia została określona na 19.213,20 m². Umowa leasingu została zawarta na czas określony, do dnia 19 marca 2012 roku.

Zgodnie z § 3 ust. 13.1 i 15 Części II umowy, zwanej Ogólnymi Warunkami Umowy Leasingu (dalej: OWUL), w okresie trwania umowy oraz w razie przedłużenia okresu jej obowiązywania, wszelkie koszty związane z własnością, posiadaniem, a także utrzymaniem przedmiotu leasingu w należyтым stanie, ponosić miał korzystający. Do kosztów tych zaliczyć należało m.in. opłaty i podatki, w tym podatek od nieruchomości lub inny, który go zastąpi, opłaty za użytkowanie wieczyste itp. W przypadku w/w opłat, finansujący miał regulować je zgodnie z obowiązującymi przepisami, a następnie, każdorazowo po ich poniesieniu, obciążać nimi korzystającego. Finansujący miał doręczać korzystającemu odpowiedni dokument księgowy wskazujący termin płatności.

(odpis pełny z Rejestru Przedsiębiorców KRS pozwanej k. 16-33, umowa leasingu operacyjnego nieruchomości nr (...)/D k. 34-45 wraz z załącznikami k. 46-54, aneks nr (...) do umowy leasingu z dnia 8 maja 2002 roku k. 55-56

wraz z załącznikami k. 57-65, aneks nr (...) do umowy leasingu z dnia 24 października 2002 roku k. 66-66v., aneks nr (...) do umowy leasingu z dnia 3 kwietnia 2003 roku k. 67-67v., protokół odbioru przedmiotu leasingu z dnia 19 marca 2002 roku k. 68-70, umowa sprzedaży nieruchomości – akt notarialny z dnia 19 marca 2002 roku, Rep. A nr 1096/2002 k. 71-72v.)

W czasie trwania umowy leasingu operacyjnego nieruchomości, korzystający ponosił, oprócz opłat leasingowych, koszty podatku od nieruchomości. Zgodnie z wcześniej przedstawionymi zapisami umowy, pozwana płaciła podatek od nieruchomości na podstawie składanych deklaracji do Burmistrza Miasta M., w których obliczała wysokość podatku w zależności od powierzchni użytkowej wykazanej w akcie notarialnym z dnia 19 marca 2002 roku, w tym – powierzchni budynku administracyjnego wraz z łącznikiem, określonej na 19.213,20 m². Następnie zaś, kwotę zapłaconego podatku pozwana obciążała korzystającego, doręczając mu w tym zakresie odpowiedni dokument księgowy wskazujący na termin płatności tego podatku. Dokumentami księgowymi od 2002 roku do dnia 12 grudnia 2007 roku były noty obciążeniowe. Jednakowoż, z uwagi na stanowisko organów podatkowych, zgodnie z którym koszty ponoszone przez korzystającego z tytułu podatku od nieruchomości za przedmiot leasingu stanowiły element jednej usługi, wobec czego podlegały one opodatkowaniu podatkiem VAT, w dniu 12 grudnia 2007 roku pozwana wystawiła korekty wcześniej wystawionych not obciążeniowych, korygując ich wartość na kwotę zerową i w zamian za nie, wystawiła faktury VAT na kwotę zapłaconego podatku od nieruchomości zwiększoną o podatek VAT, który zamknął się kwotą 309.526,43 złotych za korygowany okres czasu i który został zapłacony przez korzystającego. Od tego też czasu pozwana zamiast not obciążeniowych wystawiała tylko faktury VAT.

(noty obciążeniowe k. 73-114, korekty not obciążeniowych k. 115-156, faktury VAT k. 157-219)

W dniu 20 marca 2006 roku Burmistrz Miasta M. wezwał pozwaną do złożenia wyjaśnień i skorygowania deklaracji na podatek od nieruchomości, wskazując że stwierdzone zostało, iż deklaracja zawiera błędy. W wątpliwość poddano pozycję E.3 „Wartość budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej”. Pozwana została jednocześnie poinformowana, że w przypadku posiadania więcej niż jednego budynku związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej, należy wypełnić załącznik ZDN-1/D, natomiast ogólną powierzchnię budynków należy wpisać w deklaracji DN-1 w poz. E.2.2. „Budynki lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej”.

(wezwanie z dnia 20 marca 2006 roku k. 458-459)

W konsekwencji powyższego wezwania, w piśmie z dnia 19 maja 2006 roku, skierowanym do korzystającego, pozwana zwróciła się z prośbą o przekazanie informacji na temat budowli, które znajdują się na terenie nieruchomości przy ul. (...) (rodzaj budowli, data przyjęcia budowli na ewidencję środków trwałych oraz ich wartość początkowa). Zwróciła się również z prośbą o potwierdzenie aktualności specyfikacji przedmiotu leasingu sporządzonej na dzień zawarcia umowy leasingu oraz aneksu nr (...) do umowy, ze stanem aktualnym. W przypadku konieczności zmiany lub doprecyzowania specyfikacji, wniosła o przesłanie zestawienia budynków i budowli znajdujących się na nieruchomości, zgodnego ze stanem aktualnym (z uwzględnieniem wartości, powierzchni użytkowej).

W odpowiedzi na powyższe, korzystający poinformował pozwaną, że na terenie objętym przedmiotową umową leasingu wykonane zostały dwa obiekty, które w ewidencji księgowej korzystającego zaliczone zostały do inwestycji w obcych obiektach. Gdyby jednak miało się okazać, że są to obiekty własne Spółki, zostaną zakwalifikowane do grupy budowle. Jednocześnie poinformował, że nie dokonywał żadnych likwidacji, ani rozbudowy obiektów stanowiących przedmiot leasingu. W ewidencji pozostają więc te same składniki, które specyfikowane były w załączniku do umowy i w późniejszym aneksie. Tym samym, nie dokonywał zmian wartości, ani powierzchni użytkowej.

(pismo z dnia 19 maja 2006 roku k. 457, pismo z dnia 24 maja 2006 roku k. 460)

Ogółem, za okres od dnia 1 stycznia 2004 roku do lutego 2009 roku korzystający zapłacił na rzecz pozwanej, tytułem podatku od nieruchomości będącej przedmiotem umowy leasingu operacyjnego, kwotę 2.628.684,34 złotych. Przy czym część należności na podatek, wynikająca z faktur VAT nr: F/54/O/R./2008/11/00012 w kwocie 432,17 złotych, F/54/O/R./2008/12/00012 w kwocie 43.854,12 złotych, F/54/O/R./2009/01/00007 w kwocie 43.859,00

złoty, F/54/O/R./ (...) w kwocie 43.854,12 złotych, została pokryta z depozytu gwarancyjnego wpłaconego przez korzystającego zgodnie z art. 2 ust. 4 umowy leasingu.

(polecenia przelewów k. 220-225, wyciągi z rachunków bankowych k. 226-313, 316-317, wiadomość e-mail z dnia 11 stycznia 2010 roku k. 314-315, wyciąg z systemu bankowego k. 318)

W związku ze złożeniem przez korzystającego wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego z możliwością zawarcia układu, pismem z dnia 2 lutego 2009 roku pozwana, na podstawie § 7 ust. 5 pkt 5.4 OWUL, rozwiązała umowę leasingu operacyjnego nieruchomości z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia.

(oświadczenie z dnia 2 lutego 2009 roku k. 319)

Postanowieniem z dnia 27 marca 2009 roku, w sprawie o sygn. akt V GU 1/09, Sąd Rejonowy w Krośnie, V Wydział Gospodarczy ogłosił upadłość (...) Spółki akcyjnej w K. obejmującą likwidację majątku.

(postanowienie z dnia 27 marca 2009 roku k. 320)

W dniu 18 maja 2009 roku, na zlecenie pozwanej, został sporządzony operat szacunkowy nieruchomości będącej przedmiotem umowy leasingu. W operacie tym powierzchnia użytkowa budynku administracyjnego z łącznikiem została określona przez rzeczoznawcę majątkowego K. S. na 1.213,20 m².

(operat szacunkowy z dnia 18 maja 2009 roku k. 321-348)

W dniu 31 lipca 2009 roku został sporządzony protokół przekazania (zwrotu) nieruchomości będącej przedmiotem umowy leasingu operacyjnego, W protokole tym przedstawiciel pozwanej zaznaczył, że zarówno w specyfikacji przedmiotu leasingu, jak i w akcie notarialnym z dnia 19 marca 2002 roku błędnie określono wielkość budynku administracyjnego z łącznikiem na 19.213,20 m².

(protokół przekazania (zwrotu) przedmiotu leasingu k. 349-351)

W dniu 9 listopada 2009 roku notariusz M. W. sporządził akt notarialny Rep. A nr (...), w którym stwierdził, że w akcie notarialnym z dnia 19 marca 2002 roku, Rep. A nr 10968/2002, wskutek oczywistej omyłki, została podana błędna powierzchnia 19.213,20 m², zamiast 1.921,32 m².

(akt notarialny z dnia 9 listopada 2009 roku, Rep. A nr 15213/2009 k. 352)

W dniu 9 grudnia 2009 roku pozwana skierowała do Burmistrza Miasta M. wnioski o stwierdzenie i zwrot nadpłaty w podatku od nieruchomości położonej w M. przy ul. (...). Do wniosku załączyła kopie aktów notarialnych: z dnia 19 marca 2002 roku i z dnia 9 listopada 2009 roku oraz korekty rocznych deklaracji podatkowych za okres od 2002 roku do 2009 roku. Pozwana we wniosku wskazała, że powierzchnia użytkowa budynku administracyjnego z łącznikiem została błędnie określona w akcie notarialnym z dnia 19 marca 2002 roku na 19.213,20 m², wobec czego aktem notarialnym z dnia 9 listopada 2009 roku została sprostowana na 1.921,32 m². Nadto, wskazała, że na podstawie danych z aktu notarialnego z dnia 19 marca 2002 roku płacony był podatek od nieruchomości za okres od kwietnia 2002 roku do listopada 2009 roku od powierzchni 19.213,20 m², natomiast w dniu 27 listopada 2009 roku służby księgowe pozwanej otrzymały kserokopię aktu notarialnego zawierającego stosowne sprostowanie, w wyniku czego podatek od nieruchomości, za okres od stycznia 2004 roku do listopada 2009 roku, uiszczony został w zawyżonej wysokości. Pozwana wskazała, że nadpłata wynosi łącznie 1.836.369,60 złotych i wniosła o jej zwrot na rachunek bankowy.

(wniosek pozwanej z dnia 9 grudnia 2009 roku k. 352 wraz z załączonymi do niego deklaracjami podatkowymi k. 354-365)

W dniu 11 lutego 2010 roku Burmistrz Miasta M. wydał decyzję nr FB. (...) -1/10, w której określił nadpłatę w podatku od nieruchomości za okres od dnia 1 stycznia 2004 roku do dnia 30 listopada 2009 roku w kwocie 1.836.369,60 złotych za nieruchomość położoną w M. przy ul. (...). W uzasadnieniu wskazane zostało, że nadpłata wynikała z przyjęcia do opodatkowania omyłkowo wpisanej w akcie notarialnym z dnia 19 marca 2002 roku powierzchni użytkowej budynku administracyjnego wynoszącej 19.213,20 m², zamiast 1.921,32 m² - co wynika ze sprostowania tej omyłki aktem notarialnym z dnia 9 listopada 2009 roku.

Jednocześnie, w tym samym dniu, tj. 11 lutego 2010 roku, została zawarta ugoda pomiędzy pozwaną a Burmistrzem Miasta M. w sprawie nadpłaty podatku od nieruchomości za lata 2004 – 2009 w wysokości 1.836.369,60 złotych, w oparciu o którą pozwana otrzymała zwrot nadpłaconego podatku w okresie do końca 2010 roku.

(decyzja z dnia 11 lutego 2010 roku k. 366-366v., ugoda z dnia 11 lutego 2010 roku k. 367, potwierdzenia przelewów k. 368-378, pismo Burmistrza z dnia 2 kwietnia 2012 roku k. 379-380, pismo Burmistrza z dnia 8 maja 2012 roku k. 381)

W dniu 15 lutego 2010 roku wykonana została aktualizacja operatu szacunkowego na zlecenie pozwanej, w którym również wskazana przez rzeczoznawcę majątkowego K. S. powierzchnia użytkowa budynku administracyjnego z łącznikiem określona została na 1.213,30 m².

(aktualizacja operatu szacunkowego k. 382-405)

W dniu 11 maja 2010 roku pozwana sprzedała nieruchomość położoną w M. przy ul. (...) na rzecz Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego (...) Spółki jawnej A. i G. W. w M.. W umowie sprzedaży, sporządzonej w formie aktu notarialnego, powierzchnia budynku administracyjnego z łącznikiem została określona na 1.213,20 m².

(umowa sprzedaży – akt notarialny z dnia 11 maja 2010 roku, Rep. A nr 3942/2010 k. 410-415, protokół przekazania nieruchomości k. 407-409)

W piśmie z dnia 16 kwietnia 2012 roku, skierowanym do powoda, Prokuratura Okręgowa w Krośnie poinformowała, że nadzoruje śledztwo prowadzone przez KWP w R., Wydział do (...) z Przystępnością Gospodarczą, w sprawie nadużycia uprawnień, niedopełnienia obowiązków i poświadczenia nieprawdy przy wystawianiu faktur przez członków zarządu (...) S.A. w K., w zakresie gospodarki magazynowej, systemu informatycznego, działalności osoby prawnej o nazwie (...) S.A.” w M. i innych dziedzinach, przez co powstała znaczna szkoda majątkowa, tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 kk i z art. 271 § 1-3 kk. W związku z tym, ujawniono błąd w rozliczeniu podatku od nieruchomości położonej w M. przy ul. (...) z powodu zawyżenia powierzchni użytkowej jednego z budynków, związany z realizacją umowy leasingowej z dnia 18 marca 2002 roku. Zawnioskowano o podanie, czy (...) S.A. odzyskały od pozwanej – wówczas: Bankowego Funduszu Leasingowego, nadpłaconą kwotę podatku od wskazanej nieruchomości i jaka była jej wysokość.

(pismo z dnia 16 kwietnia 2012 roku k. 416)

W piśmie z dnia 27 kwietnia 2012 roku, skierowanym do pozwanej, powód, w związku z uzyskaną informacją o fakcie odzyskania przez pozwaną nadpłaty z tytułu zapłaconego podatku od nieruchomości, wniósł o rozliczenie i zwrot otrzymanej od Urzędu Miasta w M. kwoty podatku w wysokości 1.500.000,00 złotych, w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma.

(pismo z dnia 27 kwietnia 2012 roku k. 419 wraz z potwierdzeniem nadania k. 420)

W dniu 15 maja 2012 roku powód zwrócił się do Prokuratury Okręgowej w Krośnie z prośbą o podanie kwoty odzyskanej przez pozwaną z tytułu nadpłaconego podatku.

W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z dnia 21 maja 2012 roku Prokuratura Okręgowa w Krośnie poinformowała, że pozwana odzyskała od Urzędu Miasta M. kwotę 1.836.369,60 złotych w związku z nadpłatą podatku od nieruchomości.

(pismo z dnia 15 maja 2012 roku k. 417, pismo z dnia 21 maja 2012 roku k. 418)

W piśmie z dnia 25 maja 2012 roku pozwana poinformowała powoda, że nie znajduje podstaw do zwrotu żądanej kwoty.

(pismo z dnia 25 maja 2012 roku k. 423)

W dniu 11 czerwca 2012 roku powód ponownie wniósł o zwrot przez pozwaną otrzymanej kwoty nadpłaconego podatku, tym razem w wysokości 1.836.369,60 złotych, w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma.

(pismo z dnia 11 czerwca 2012 roku k. 421 wraz z potwierdzeniem odbioru k. 422-422v.)

W dniu 25 lipca 2012 roku powód złożył do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XII Wydziału Gospodarczego, wniosek o zawiązekanie pozwanej do próby ugodowej poprzez zapłatę powodowi kwoty 1.836.369,60 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.500.000,00 złotych od dnia 30 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty, a od kwoty 336.369,60 złotych od dnia 13 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty. Na rozprawie w dniu 28 stycznia 2013 roku pozwana oświadczyła, że nie widzi możliwości zawarcia ugody.

(wniosek o zawiązekanie do próby ugodowej k. 424-425, protokół z rozprawy w dniu 28 stycznia 2013 roku k. 426)

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów w postaci dokumentów, uznając je za wzajemnie spójne i wiarygodne. Przedstawione wyżej okoliczności nie były kwestionowane przez stronę przeciwną do podnoszącej je.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Na gruncie przedmiotowej sprawy niewątpliwym jest, że pozwaną (...) Spółkę akcyjnąw Ł.(poprzednio: (...)) i (...) Spółkę akcyjnąw K.łączyła umowa leasingu operacyjnego nieruchomości nr (...), której przedmiotem była zabudowana budynkami gospodarczymi nieruchomość położona w M., przy ul. (...), na działce ewidencyjnej nr (...), zakupiona przez pozwaną w dniu 19 marca 2002 roku od Z.i I. S.mocą aktu notarialnego Rep. A nr (...), sporządzonego przez notariusza M. W.w Ł..

Niewątpliwym jest także to, że jednym z budynków gospodarczych powyższej nieruchomości był budynek administracyjny z łącznikiem, którego powierzchnia, zarówno w treści łączącej w/w podmioty umowy, jak i w treści w/opisanego aktu notarialnego, została określona na 19.213,20 m².

Faktem jest też, że z postanowień umowy leasingu bezsprzecznie wynikało, iż w okresie trwania umowy wszelkie koszty związane z własnością, posiadaniem, a także utrzymaniem przedmiotu leasingu w należyтым stanie, ponosić miała Spółka (...), a do kosztów tych zaliczały się opłaty i podatki, w tym podatek od nieruchomości. Pozwana miała regulować także podatek zgodnie z obowiązującymi przepisami, tj. zgodnie z art. 6 ust. 9 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2010 roku Nr 95, poz. 613 t.j.) stanowiącym, że „osoby prawne, jednostki organizacyjne oraz spółki niemające osobowości prawnej, jednostki organizacyjne Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa, a także jednostki organizacyjne Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe są obowiązane wpłacać obliczony w deklaracji podatek od nieruchomości - bez wezwania - na rachunek właściwej gminy, w ratach proporcjonalnych do czasu trwania obowiązku podatkowego, w terminie do dnia 15 każdego miesiąca, a za styczeń do dnia 31 stycznia”, a następnie, każdorazowo po jego uregulowaniu, obciążać równowartością zapłaconej kwoty Spółkę (...), doręczając jej odpowiedni dokument księgowy wskazujący termin płatności. I rzeczywiście, pozwana płaciła podatek od nieruchomości na podstawie składanych deklaracji do Burmistrza Miasta M., w których obliczała jego wysokość w zależności od powierzchni użytkowej wykazanej w akcie notarialnym z dnia 19 marca 2002 roku, a która – jeśli chodzi o budynek administracyjny z łącznikiem – określona była na 19.213,20 m². Następnie zaś,

kwotą zapłaconego podatku obciążała Spółkę (...), doręczając jej początkowo noty obciążeniowe, potem zaś – z uwagi na zmianę stanowiska organów podatkowych – faktury VAT.

Rację przyznać należy stronie powodowej, jakoby w okresie trwania przedmiotowej umowy leasingu nie istniała nadpłata w podatku od nieruchomości po stronie pozwanej, ani jakakolwiek nadpłata w dokonywanych przez Spółkę (...) na rzecz pozwanej opłatach, w tym – z tytułu podatku od nieruchomości. Nadpłata ta powstała dopiero w wyniku złożenia przez pozwaną wniosku o stwierdzenie i zwrot nadpłaty w podatku od nieruchomości wraz ze złożeniem korekt deklaracji podatkowych za lata 2004 – 2009 i w konsekwencji – w wyniku uprawomocnienia się wydanej w dniu 11 lutego 2010 roku przez Burmistrza Miasta M. decyzji stwierdzającej takową nadpłatę w podatku od nieruchomości. Z tym bowiem dniem, dniem uprawomocnienia się powyższej decyzji, pozwana przestała być uprawniona do otrzymania od Spółki (...) zwrotu kosztów stanowiących równowartość zapłaconego przez nią podatku od nieruchomości w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy kwotą faktycznie zapłaconych pozwanej w/w kosztów, a kwotą podatku należnego, jaką pozwana mogła zatrzymać od Spółki (...), wynikającą ze złożonych korekt deklaracji podatkowych za okres od stycznia 2004 roku do lutego 2009 roku (miesiąc do którego łączyła w/w podmioty umowa leasingu).

Wskazać przy tym należy, że za dzień uprawomocnienia się powyższej decyzji Sąd uznał dzień 26 lutego 2010 roku. W aktach sprawy nie znalazł się bowiem materiał dowodowy wskazujący na dzień doręczenia powyższej decyzji stronie pozwanej. Skoro tak, przyjąć należało, że została ona doręczona w dniu jej wydania, tj. 11 lutego 2010 roku. Doliczając okres 14 dni, w którym pozwana mogła się od niej odwołać – czego, oczywiście, nie uczyniła – i którego bieg zakończył się w dniu 25 lutego 2010 roku, pierwszym dniem prawomocności tej decyzji był dzień 26 lutego 2010 roku.

Stosownie do treści art. 405 k.c., kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

Bezpodstawne wzbogacenie, określane też terminem „niesłusznego” lub „nieuzasadnionego” wzbogacenia - polega na uzyskaniu korzyści majątkowej przez jedną osobę kosztem drugiej. Uzyskanie korzyści musi nastąpić „bez podstawy prawnej”. W zasadzie sens komentowanego przepisu streścić można w następujący sposób: nikt nie może bogacić się kosztem innej osoby bez usprawiedliwionej podstawy prawnej (należytego usprawiedliwienia prawnego). Konsekwencją takiego „bogacenia się” jest obowiązek zwrotu bezpodstawnie uzyskanej korzyści. Jeśli doszło do przesunięcia majątkowego bez podstawy prawnej - osoba, która utraciła wartość majątkową, może żądać jej zwrotu od tego, na kogo ona bezpodstawnie przeszła. Stąd w doktrynie wyraża się pogląd, że bezpodstawne wzbogacenie służy nie tylko ochronie majątku przed jego bezpodstawnym uszczupleniem, ale również umożliwia kontrolę poprawności wszelkich przesunięć majątkowych (Z. Radwański, Zobowiązania - część ogólna, Warszawa 1997, s. 217).

Zobowiązanie z bezpodstawnego wzbogacenia może powstać na skutek różnych zdarzeń. Zdarzenia te mogą być zależne lub niezależne od woli człowieka. Mogą one powstać w wyniku działania wzbogaconego, ale również wbrew jego woli, z jego dobrą lub złą wiarą. Mogą być również następstwem działań zubożonego, osób trzecich, a nawet sił przyrody (np. przemieszczenie się ryb między stawami w wyniku podniesienia się poziomu wody) czy przypadku (K. Pietrzykowski (w:) Kodeks cywilny. Komentarz, pod red. K. Pietrzykowskiego, t. I, Warszawa 2002, s. 866 i cyt. tam autorzy; K. Kołakowski (w:) Komentarz do Kodeksu cywilnego, pod red. G. Bieńka, ks. III, t. I, Warszawa 2001, s. 195; wyrok SN z dnia 23 listopada 1998 r., II CKN 58/98, LEX nr 55389; wyrok SN z dnia 9 stycznia 2002 r., V CKN 641/00, LEX nr 54331; wyrok SN z dnia 6 grudnia 2005 r., I CK 220/05, LEX nr 172188). W judykaturze podkreślono, że bez znaczenia jest, w wyniku jakiego zdarzenia nastąpiło wzbogacenie; może to być działanie wzbogaconego, zubożonego, osoby trzeciej, a także jakiegokolwiek inne zdarzenie. Istotnym jest jedynie, by w wyniku tego zdarzenia nastąpiło przesunięcie korzyści z majątku zubożonego do majątku wzbogaconego (wyrok SN z dnia 23 listopada 1998 r., II CKN 58/98, LEX nr 55389). Dodatkowo przyjęto, iż dla istnienia wzbogacenia w rozumieniu art. 405 k.c. nie ma znaczenia wina wzbogaconego lub jakakolwiek inna forma jego uchybienia lub zaniedbania, bezprawność ani związek przyczynowy w ujęciu art. 361 § 1 k.c. (wyrok SN z dnia 28 kwietnia 1999 r., I CKN 1128/97, niepubl.). Zauważono także, że dla istnienia bezpodstawnego wzbogacenia nie ma znaczenia ani wiedza, ani wola osoby wzbogaconej, a do bezpodstawnego wzbogacenia może dojść nawet wbrew woli tej osoby (wyrok SN z dnia 9 stycznia 2002 r., V CKN

641/00, LEX nr 54331), natomiast zdarzenie prowadzące do wzbogacenia (i jednocześnie zubożenia) może polegać na jednej czynności faktycznej lub prawnej, ale może się na nie również składać kilka wzajemnie ze sobą powiązanych czynności dokonanych przez zubożonego, wzbogaconego lub przez osoby trzecie (wyrok SN z dnia 22 listopada 2006 r., V CSK 289/06, LEX nr 391791).

Z art. 405 k.c. wynikają cztery ogólne przesłanki powstania roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (tzw. roszczenia kondykcyjnego):

- wzbogacenie jednego podmiotu;
- zubożenie drugiego podmiotu;
- związek pomiędzy wzbogaceniem a zubożeniem;
- brak podstawy prawnej dla wzbogacenia (bezpodstawność wzbogacenia).

Wzbogacenie polega na uzyskaniu jakiegokolwiek korzyści majątkowej w dowolnej postaci. Może ono polegać na nabyciu rzeczy lub praw, lub powiększeniu zakresu praw poprzez przetworzenie, połączenie. Uzyskanie korzyści może też polegać na rozszerzeniu lub umocnieniu już istniejących praw, na używaniu albo osiągnięciu pożytków z cudzych rzeczy lub praw, lub na korzystaniu z cudzych usług. Korzyść może także polegać na zwolnieniu z długu, zniesieniu praw rzeczowych obciążających rzeczy wzbogaconego, uchronieniu przed szkodą lub zmniejszeniu szkody (por. K. Pietrzykowski (w:) Kodeks..., s. 867; Z. Radwański, Zobowiązania..., s. 218; P. Księżak, Bezpodstawne..., s. 62 i n.). Jak więc wynika z powyższego, wzbogacenie w konsekwencji oznacza albo zwiększenie aktywów, albo zmniejszenie pasywów wzbogaconego (co do tego ostatniego por. wyrok SA w Warszawie z dnia 24 lutego 2004 r., VI ACa 546/03, M. Praw. 2005, nr 10, s. 506 z glosą krytyczną W. Machały).

Zubożenie polega na poniesieniu efektywnego uszczerbku majątkowego; albo majątek zubożonego pomniejsza się o coś, o co nie powinien się pomniejszyć, albo nie powiększa się o coś, o co powinien się powiększyć (czyli: zachodzą tu odwrotne relacje jak przy wzbogaceniu). Zubożenie skutkuje więc albo zwiększeniem pasywów, albo zmniejszeniem aktywów zubożonego. Zubożenie zawsze przyjmuje postać majątkową, co nie oznacza, że wiąże się tylko z określonymi ubytkami przedmiotów z majątku zubożonego. Może bowiem polegać również na nieodpłatnym świadczeniu przez zubożonego usług lub naruszeniu przysługujących mu praw. Zubożeniem są również utracone korzyści (por. Z. Radwański, Zobowiązania..., s. 218). Wyrażono też pogląd, że do zubożenia może dojść poprzez wykonanie przez zubożonego zobowiązania ciężącego na wzbogaconym, jeśli zubożony działał w błędnym przekonaniu, iż spełnia własne zobowiązanie (orzeczenie Głównej Komisji Arbitrażowej z dnia 30 września 1981 r., OT-5174/81, OSPiKA 1983, z. 6, s. 128 z glosą E. Łętowskiej i W. Ludwiczaka).

Pomiędzy zubożeniem jednej osoby a wzbogaceniem innej musi istnieć związek, bowiem jak wynika z brzmienia art. 405 k.c. korzyść majątkowa musi być uzyskana „kosztem innej osoby”. Jednakże związek, jaki musi istnieć pomiędzy zubożeniem a wzbogaceniem nie jest związkiem przyczynowym. W doktrynie wyrażono pogląd, że zubożenie i wzbogacenie należy rozumieć jako współwystępujące zjawiska kauzalne, uzależnione od jakichś innych zdarzeń (Z. Radwański, Zobowiązania..., s. 219; K. Pietrzykowski (w:) Kodeks..., s. 867 i n. i cyt. tam autorzy). Twierdzi się także, iż między wzbogaceniem a zubożeniem musi istnieć „zależność tego rodzaju, że są to niejako dwie strony tego samego zjawiska” (W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, Zobowiązania. Zarys wykładu, Warszawa 2002, s. 185).

Przesłanką roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia jest uzyskanie korzyści majątkowej kosztem innej osoby bez podstawy prawnej. Brak tej podstawy prawnej ujmowany jest w judykaturze i piśmiennictwie w sposób zobiektywizowany - jako brak tytułu prawnego, legitymizującego przesunięcie korzyści majątkowej do majątku wzbogaconego (przysporzenie majątkowe dokonywane jest bez prawnego uzasadnienia). Brak podstawy prawnej oznacza brak (lub odpadnięcie) „celu prawnego”, czyli causa świadczenia. W judykaturze za ugruntowane należy uznać stanowisko, że tytułem prawnym, wyłączającym przyjęcie zaistnienia bezpodstawnego wzbogacenia jest czynność

prawna, przepis ustawy, orzeczenie sądu lub decyzja administracyjna (tak: wyrok SN z dnia 17 listopada 1998 r., III CKN 18/98, LEX nr 479355; wyrok SN z dnia 25 marca 2004 r., II CK 89/2003, LEX nr 175951).

Nienależne świadczenie, uregulowane w przepisie art. 410 k.c., jest szczególnym przypadkiem bezpodstawnego wzbogacenia; w związku z tym stosuje się do niego przepisy art. 405-409 k.c. Nienależne świadczenie odróżnia się od pozostałych przypadków bezpodstawnego wzbogacenia źródłem powstania, bowiem do zaistnienia tego zobowiązania dochodzi w wyniku spełnienia świadczenia przez zubożonego, a nie poprzez jakiegokolwiek inne przesunięcia majątkowe, niebędące świadczeniem (jak w pozostałych wypadkach bezpodstawnego wzbogacenia). Jednocześnie zachodzi brak podstawy prawnej do świadczenia.

Kodeks cywilny zawiera zamknięty katalog czterech przypadków, rodzących roszczenie o zwrot świadczenia nienależnego, tzw. kondykcje (condictiones), określone w art. 410 § 2 k.c.: brak podstawy świadczenia - *condictio indebiti*, odpadnięcie podstawy świadczenia - *condictio causa finta*, niesięgnięcie celu świadczenia - *condictio ob causam daturum* i nieważność czynności prawnej - *condictio sine causa*.

Nie ulega wątpliwości Sądu, że na gruncie przedmiotowej sprawy mamy do czynienia z drugim z przypadków rodzących roszczenie o zwrot świadczenia nienależnego, tj. z odpadnięciem podstawy prawnej świadczenia.

Świadczenie jest nienależne, jeśli w chwili jego spełniania miało ono podstawę prawną, jednak później podstawa prawna odpadła. Roszczenie powstaje tylko w wyniku ostatecznego i trwałego odpadnięcia podstawy prawnej; nie powstaje natomiast, gdy odpadnięcie ma charakter jedynie przejściowy - np. w sytuacji wyegzekwowania nieprawomocnego wyroku jego uchylenie nie rodzi kondykcji, jeśli przekazano sprawę do ponownego rozpoznania (por. P. Księżak, *Bezpodstawne...*, s. 182 i n. i cyt. tam autorzy). *C. causa finita* nie wyłącza świadomości spełniającego świadczenie, że podstawa prawna świadczenia odpadnie w przyszłości, bowiem w chwili spełniania świadczenia zobowiązanie istniało. Bez znaczenia są również wątpliwości spełniającego świadczenie co do trwałości podstawy prawnej świadczenia, np. gdy zamierza w przyszłości uchylić się od skutków prawnych wadliwego oświadczenia woli. Także odpadnięcie podstawy prawnej *ex tunc* nie wyłącza tej kondykcji, albowiem w chwili spełniania świadczenia podstawa prawna istniała (por. P. Księżak, *Bezpodstawne...*, s. 183 i cyt. tam autorzy).

Mając powyższe na uwadze oraz przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że stwierdzona przez organ podatkowy nadpłata w podatku od nieruchomości objętej przedmiotem umowy leasingu i orzeczenie jej zwrotu na rzecz pozwanej spowodowało, iż jednocześnie powstała nadpłata w zapłaconych przez Spółkę (...) na rzecz pozwanej kwotach stanowiących równowartość podatku od nieruchomości za okres od stycznia 2004 roku do lutego 2009 roku, stając się - tym samym - świadczeniem nienależnym.

Warto w tym miejscu raz jeszcze zaznaczyć, że przepisy Kodeksu cywilnego nie uzależniają powstania roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia od braku winy. Innymi słowy mówiąc, ewentualna wina po którejkolwiek ze stron (doprowadzenie do wzbogacenia i zubożenia i jednoczesny brak przeciwdziałaniu temu) nie ma żadnego znaczenia. W tej sytuacji, bezprzedmiotowe są twierdzenia pozwanej, jakoby w 2006 roku, w związku z otrzymanym wezwaniem Burmistrza Miasta M. poddającym w wątpliwość deklaracje podatkowe składane przez pozwaną i w odpowiedzi na wezwanie pozwanej o szczegółowe informacje dotyczące budowli znajdujących się na terenie leasingowanej nieruchomości, Spółka (...) nie uczyniła nic (choć mogła i powinna) w kierunku skorygowania błędów w oznaczeniu wielkości powierzchni użytkowej i w konsekwencji - podatku od nieruchomości. Poza tym, podkreślić wypada, że wezwanie pozwanej przez Burmistrza do złożenia wyjaśnień i skorygowania deklaracji na podatek od nieruchomości, dotyczyło tak naprawdę zupełnie innych kwestii niż sugerowane przez pozwaną, a mianowicie - w wątpliwość poddano pozycję E.3 deklaracji „Wartość budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej” i jednocześnie poinformowano pozwaną, że w przypadku posiadania więcej niż jednego budynku związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej, należy wypełnić załącznik ZDN-1/D, natomiast ogólną powierzchnię budynków należy wpisać w deklaracji DN-1 w poz. E.2.2. „Budynki lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej”. Brak było mowy w powyższym wezwaniu o sprawdzeniu i ewentualnym

skorygowaniu powierzchni użytkowej przedmiotowego budynku administracyjnego z łącznikiem, gdyż kwestia ta nie nasuwała po stronie Burmistrza jakichkolwiek wątpliwości.

Mając powyższe na uwadze podnieść należy, że roszczenie dochodzone niniejszym pozwem uznać trzeba za w pełni zasadne, zaś podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia – za całkowicie bezskuteczny.

Roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia przedawniają się z upływem lat dziesięciu. Natomiast co do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej w orzecznictwie utrwalił się pogląd, że roszczenie o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia, z którym występuje przedsiębiorca, podlega trzyletniemu przedawnieniu przewidzianemu w art. 118 k.c., jeżeli powstaje ono w związku z prowadzoną przez przedsiębiorcę działalnością gospodarczą (wyrok SN z dnia 16 lipca 2003 r., V CK 24/02, OSNC 2004, nr 10, poz. 157; wyrok SN z dnia 24 kwietnia 2003 r., I CKN 316/01, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 117).

Na kanwie rozpatrywanego przypadku nie sposób było liczyć wymagalności dochodzonego pozwem roszczenia od dni, w których następowały poszczególne wpłaty kwot stanowiących równowartość zapłaconego przez pozwaną podatku przez Spółkę (...). Wszak na tamte chwile Spółka (...) nie była jeszcze stroną zubożoną, dopełniając swoich powinności wynikających z treścią łączącej ją z pozwaną ważnej umowy leasingu. Przypomnieć raz jeszcze należy, że stroną zubożoną Spółka (...) stała się w dniu uprawomocnienia się decyzji Burmistrza Miasta M. z dnia 11 lutego 2010 roku.

Nadto, trzeba mieć na względzie fakt zawarcia pomiędzy pozwaną a Burmistrzem Miasta M. ugody w sprawie nadpłaty podatku od nieruchomości za lata 2004 – 2009 w wysokości 1.836.369,60 złotych, w oparciu o którą pozwana otrzymała zwrot nadpłaconego podatku. Zwrot ten nastąpił w ratach, w następujących dniach: 12 lutego 2010 roku, 10 marca 2010 roku, 12 kwietnia 2010 roku, 12 maja 2010 roku, 11 czerwca 2010 roku, 13 lipca 2010 roku, 10 sierpnia 2010 roku, 10 września 2010 roku, 11 października 2010 roku, 9 listopada 2010 roku i 9 grudnia 2010 roku. Wyraźnie więc z tego wynika, że wzbogacenie po stronie pozwanej nastąpiło w tych właśnie w/w datach, kiedy następował zwrot poszczególnych kwot pieniędzy nadpłaconych przez pozwaną tytułem podatku od nieruchomości. Podnieść w tym miejscu wypada, że zubożenie i wzbogacenie nie musi zamykać się tą samą kwotą, jak i nie musi nastąpić w tym samym czasie.

W tej sytuacji nie może być mowy o tym, aby wniosek o zawezwanie pozwanej do próby ugodowej wniesiony przez Syndyka Masy Upadłości Spółki (...) do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w dniu 25 lipca 2012 roku, a doręczony stronie pozwanej w dniu 26 lipca 2012 roku, nie przerwał biegu przedawnienia dochodzonego w tej sprawie roszczenia. Skoro bowiem pierwsza wpłata pieniędzy na konto pozwanej, powodująca jej wzbogacenie, nastąpiła w dniu 12 lutego 2010 roku, roszczenie z tego tytułu mogło się przedawnić najwcześniej w dniu 12 lutego 2013 roku. Nie wspominając już o wpłatach dokonanych w terminach późniejszych, po lutym 2010 roku. A zatem, zawezwanie pozwanej do próby ugodowej, doręczone jej w dniu 26 lipca 2012 roku, z całą pewnością bieg terminu przedawnienia przerwało.

Ostatecznie wskazać należy, że w sprawie nie może być mowy o bezczynności powoda w dochodzeniu przedmiotowego roszczenia. Wszak powód o nadpłacie podatku oraz o zwrocie kwoty nadpłaconego podatku dowiedział się od Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krośnie w kwietniu 2012 roku, a o jej wysokości – w maju 2012 roku. Pozwana nigdy nie poinformowała powoda o tym fakcie. Następnie, powód dwukrotnie wzywał pozwaną do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Pozwana każdorazowo odmówiła zapłaty. Ostatecznie, powód zawezwał pozwaną do próby ugodowej, jednak ta odmówiła jej zawarcia. Od momentu dowiedzenia się o nadpłacie podatku do momentu zawezwania pozwanej do próby ugodowej minął około 3-miesięczny okres czasu – zbyt krótki, zdaniem Sądu, aby można było mówić o bezczynności powoda, szczególnie, że w czasie tym powód podejmował próby uzyskania od pozwanej należnej mu kwoty pieniędzy.

W tej sytuacji, rację przyznać należy stronie powodowej, jakoby podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia był nie do pogodzenia z zasadami współzycia społecznego. Jak słusznie wskazuje powód, celem przedawnienia jest bowiem to, aby w wyniku upływu czasu nastąpiło usunięcie stanu niepewności prawnej w sytuacji, gdy uprawniony przez bardzo długi czas nie wykonuje swoich praw podmiotowych i nie realizuje przysługujących mu roszczeń.

Jednakże w sytuacji, gdy brak wiedzy o przysługujących roszczeniach wynika z nieuczciwych działań drugiej strony, która następnie odmawia spełnienia roszczenia powołując się na zarzut przedawnienia, dochodzi do nadużycia społeczno-gospodarczego przeznaczenia zarzutu przedawnienia, który byłby zasadny, gdyby wierzyciel nie dochodził roszczenia wiedząc o jego istnieniu. W niniejszej sprawie faktem jest, że powód nie wiedział o przysługującym mu roszczeniu względem pozwanej w wyniku działań samej pozwanej. W tej sytuacji, zarzut przedawnienia nie mógł zostać uwzględniony również w oparciu o przepis art. 5 k.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.596.445,60 złotych, bezsporną co do wysokości, wyliczoną za okres do dnia rozwiązania umowy leasingu, tj. do dnia 5 lutego 2009 roku.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając je od kwoty 1.500.000,00 złotych od dnia 10 maja 2012 roku, a od kwoty 96.445,60 złotych od dnia 24 czerwca 2012 roku. Wobec braku materiału dowodowego wskazującego na daty doręczenia pozwanej wezwań do zapłaty, Sąd przyjął okres 5 dni na przesyłkę korespondencji. Licząc od tej daty termin 7 dni na dokonanie zapłaty żądanej kwoty, pierwszym dniem wymagalności roszczenia o zapłatę kwoty 1.500.000,00 złotych (wezwanie do zapłaty z dnia 27 kwietnia 2012 roku, k. 419) był dzień 10 maja 2012 roku, a kwoty 96.445,60 złotych (wezwanie do zapłaty z dnia 11 czerwca 2012 roku, k. 421) – dzień 24 czerwca 2012 roku.

W konsekwencji powyższego, w zakresie roszczeń od odsetki: od kwoty 1.500.000,00 złotych od dnia 20 kwietnia 2012 roku do dnia 9 maja 2012 roku oraz od kwoty 96.445,60 złotych od dnia 13 czerwca 2012 roku do dnia 23 czerwca 2012 roku, Sąd oddalił powództwo, jako niezasadne.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010 roku Nr 90, poz. 594 ze zm.) w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 79.823,00 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu, od której powód był zwolniony.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 7.217,00 złotych. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 7.200,00 złotych i opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych.